

Élettudomány

Vágtat a fekete ménes,
Az Élet engem kérdez.
Kérdez Rólam, kérdez Önmagáról,
De legfőképp a fényes,
Peckes és kényes,
Értelmetlen, kétes Élettudományról.

Percegnék a percek,
A forró olaj serceg.
A vénasszony tudománya:
Csendben fonogatva,
Kötögetve, danolászva,
Furulyázva ünnepli ezt a szót.

Ezt a hosszú, unalmas szót:
Élettudomány. Mi az?
Kit érdekel, ha nem tudja senki
Ezt megmagyarázni.
A csirke totyorászik, a szamár i-á-zik,
A medve halat eszik, a ló vágtázik.

Ez az élet rendje,
Ezt tudva gyenge,
Élettelen ételodázások
Fenekesítik be napjaim,
És ez már sok.
Nagyon sok a folyó vér,
Az élet nyelvét kitépni nem ér!

Az esztendőik múlnak,
Kemény szelek fújnak.
Az Ember halandó, vers csiholandó.
Az Ember vétkes, s továbbra is szelíden vágtat az Élet-ménes.

